

Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, ένα μείζον εθνικό και ανθρωπιστικό θέμα

>Γράφει ο Δαμιανός Βασιλειάδης, εκπαιδευτικός, συγγραφέας.

Από το 1994 μια νέα “εθνική επέτειος” ήρθε να προστεθεί στο πάνθεον των εθνικών επετείων.

Στις **24 Φεβρουαρίου 1994** η Βουλή των Ελλήνων ψήφισε ομόφωνα την ανακήρυξη της 19ης Μαΐου ως «Ημέρα Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο», ημέρα που ο Μουσταφά Κεμάλ απόβιβάστηκε στη **Σαμψούντα** και ολοκλήρωσε την προαποφασισμένη από τους Νεότουρκους εθνική εκκαθάριση με την τελευταία κατάληξη της σφαγής και πυρπόλησης της Σμύρνης το 1922, για την οποία γνωστή Ελληνίδα έγραψε ότι δεν ήταν σφαγή, αλλά «συνωστισμός» στο λιμάνι της.^[1] Επίσης το **1998** η Βουλή ψήφισε ομόφωνα την ανακήρυξη «της 14ης Σεπτεμβρίου ως ημέρας εθνικής μνήμης της γενοκτονίας των Ελλήνων της Μικράς Ασίας.

Η γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού δεν είναι ένα μεμονωμένο γεγονός. Ούτε γεωγραφικά ούτε χρονικά.

Θα πρέπει να γνωρίζουμε όλοι μας ότι εντάσσεται σε ένα ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο που οι ιστορικές του καταβολές πρέπει να αναζητηθούν στο λεγόμενο Ανατολικό Ζήτημα.

Το Ανατολικό Ζήτημα, αν θέλουμε να ανατρέξουμε στις απαρχές της ποντιακής τραγωδίας, προκύπτει στα τέλη του 18ου αιώνα, όταν οι ευρωπαϊκές δυνάμεις, μπροστά στην επιταχυνόμενη παρακμή της οθωμανικής

αυτοκρατορίας, προβάλλουν αξιώσεις και επιχειρούν κάθε είδους διείσδυση, οικονομική, πολιτική στρατιωτική ή άλλη, σε αυτό τον χώρο της ανατολικής Μεσογείου.

Το Ανατολικό Ζήτημα, επεισόδιο του οποίου αποτελεί η ελληνική επανάσταση, θεωρείται ότι λήγει με τον οριστικό διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, την επόμενη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου και την ίδρυση του τουρκικού κράτους.

Είναι η περίοδος της αποικιοκρατικής επέκτασης και της προσπάθειας των ισχυρών δυνάμεων της εποχής να κατακτήσουν εδάφη της καταρρέουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας με κύριο στρατηγικό στόχο τον έλεγχο των πετρελαίων του Κιρκούκ και της Μοσούλης.

Γνωρίζουμε από την ιστορία ότι οι διάφορες διενέξεις των ισχυρών δυνάμεων ακόμη και από τα τέλη του 19 αιώνα είχαν να κάνουν βασικά με τα πετρέλαια. Ακόμη και αυτό το λεγόμενο ανατολικό ζήτημα στην ουσία του είχε άμεση σχέση με τα πετρέλαια της περιοχής της Μέσης Ανατολής. Ήταν η εποχή της βιομηχανικής επανάστασης και το πετρέλαιο από τότε αποτελούσε στρατηγική πηγή ενέργειας, όπως ακριβώς και σήμερα.

Σ' αυτά τα πλαίσια αναπτύσσεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις δυτικές δυνάμεις Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία εναντίον της Ρωσίας, η οποία προσπαθεί να προσεταιριστεί τους χριστιανικούς πληθυσμούς της Αυτοκρατορίας για να πετύχει τους στόχους της.

Αυτήν την πολιτική της Ρωσίας απεφάσισε να εμποδίσει με κάθε τρόπο και μέσο η Γερμανία, συμβουλεύοντας τους Νεότουρκους να εξαφανίσουν τους χριστιανικούς πληθυσμούς της επικράτειάς της κι' έτσι να θέσουν φραγμό στην κάθοδο της Ρωσίας στα εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Μήπως οι σημερινές διενέξεις των ισχυρών της γης στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής δε θυμίζουν τα τραγικά γεγονότα αναβίωσης του Ανατολικού Ζητήματος;

Υπάρχουν σήμερα στα αρχεία των δυτικών χωρών και των ΗΠΑ πολλές αναφορές στο θέμα των πετρελαίων που έχουν άμεση σχέση με το ανατολικό ζήτημα.

Περιττό να τονίσουμε ότι διαχρονικά η Γερμανία τάχθηκε ενάντια στα συμφέροντά της Ελλάδας, ακόμη και πριν από τη Μικρασιατική Κατάστροφή, της οποίας εμπνευστής για τη γενοκτονία του χριστιανικού πληθυσμού από μέρος των Νεότουρκων και του Μουσταφά Κεμάλ υπήρξε η Γερμανία. Υπάρχουν αδιάσειστα ντοκουμέντα που το αποδεικνύουν.

Η Γερμανία στήριζε και στηρίζει ανέκαθεν την Τουρκία εναντίον της Ελλάδας και συνετέλεσε στον αφανισμό των χριστιανικών πληθυσμών της. Η πολιτική της απέβλεπε στην προσπάθεια της να εμποδίσει τους λαούς αυτούς στη Μικρά Ασία να συμπαραταχθούν με τους Ρώσους, ως ομόθρησκοι, για την προέλαση τους στις πετρελαιοπηγές της Μοσούλης και τον έλεγχο της περιοχής της Μέσης Ανατολής.

Η πρόσφατη ιστορία μας με την κατοχή και την σημερινή ηγεμονική στάση της Γερμανίας αποδεικνύει για άλλη μια φορά του λόγου το αληθές. Η Ελλάδα είχε τα περισσότερα θύματα από όλες τις κατεχόμενες χώρες κατά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Και αυτό επίσης δεν πρέπει να το λησμονούμε.

Όταν μιλάμε για Γερμανούς, για Έλληνες κ.λπ για να μην υπάρχει παρανόηση, θα πρέπει να έχουμε συνείδηση ότι εννοούμε εκείνες τις οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις που καθορίζουν την πολιτική των κυβερνήσεων. Με αυτή την έννοια θα ήταν λάθος να λέμε ότι οι Έλληνες είναι τεμπέληδες, οι Γερμανοί είναι ναζί κ.λπ.

Οι γενικεύσεις είναι πάντοτε λάθος. Μιλάμε πάντοτε για συγκεκριμένες πολιτικές συγκεκριμένων κύκλων που αποφασίζουν ερήμην των λαών τους.

Η πολιτική της Γερμανίας εναντίον της Ρωσίας ξεκινάει κατ' ουσίαν από την εποχή των ορλοφικών το 1770 (ίσως και νωρίτερα), όταν η Ρωσία επεδίωξε να ξεσηκώσει τους ορθόδοξους χριστιανικούς πληθυσμούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και κορυφώνεται κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή.

Ο ποντιακός Ελληνισμός διεκδικεί τη δική του ιστορική μνήμη και την εγγραφή της στη συλλογική μνήμη του έθνους.

Είναι μια αρχή, όχι όμως το τέλος.

Γιατί όμως αυτή η επιμονή στην συλλογική μνήμη των Ποντίων; Μάλιστα μετά και την παρέλευση ενός ολόκληρου αιώνα, που οι πληγές της τραγωδίας φαίνεται να αποτελούν μακρινή ανάμνηση;

Τι νόημα έχει αυτή η επέτειος που τόση σημασία της δίνουν οι Πόντιοι;

Είναι ένα ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί και την απάντηση την έδωσε ο Μίλαν Κούντερα, ένας Τσέχος συγγραφέας (Το βιβλίο του γέλιου και της λήθης), με τα ακόλουθα λόγια:

Το πρώτο βήμα για να εξοντώσεις ένα έθνος, είναι να διαγράψεις τη μνήμη του.

Να καταστρέψεις τα βιβλία του, την κουλτούρα του, την ιστορία του.

Μετά να βάλεις κάποιον να γράψει νέα βιβλία, να κατασκευάσει μια νέα παιδεία, να επινοήσει μια νέα ιστορία ...

Δεν θα χρειαστεί πολύς καιρός για να αρχίσει αυτό το έθνος να ξεχνά ποιο είναι και ποιο ήταν .

Ο υπόλοιπος κόσμος γύρω του θα το ξεχάσει ακόμα πιο γρήγορα».

Αυτός είναι ένας εύστοχος ορισμός που περιγράφει παραστατικά τι σημαίνει ιστορική μνήμη. Πέρα από τη φυσική γενοκτονία υπάρχει και η γενοκτονία της μνήμης. Ένας λαός χωρίς μνήμη είναι ένας λαός χωρίς παρόν και χωρίς μέλλον, γιατί εκείνοι που ξεχνούν την ιστορία τους δεν μπορούν με κανένα τρόπο να δημιουργήσουν το μέλλον τους.

Αυτό ισχυρίζεται και ο μέντορας του Ερντογάν, ο πολύς Αχμέτ Νταβούτογλου λέγοντας: «Κοινωνίες με ριζικά αποδυναμωμένα και φθαρμένη εθνική συνείδηση, δεν έχουν πεδίο στρατηγικής λογικής, θέτουν σε κίνδυνο την ιστορική τους ύπαρξη, περιθωριοποιούνται στη διεθνή σκακιέρα».

Το εσωτερικό του μοναστηριού της Παναγίας Σουμελά στον Πόντο.

Καθήκον μας λοιπόν να διατηρήσουμε εμείς οι Πόντιοι και οι λοιποί Συνέλληνες τη μνήμη της μακραίωνης και ένδοξης ιστορία μας και την εθνική μας συνείδηση, που αποτελεί την ταυτότητά μας και τον συνεκτικό κρίκο της ύπαρξής και της δυναμικής παρουσίας μας στα πεπρωμένα αυτού του τόπου, που λέγεται πατρίδα.

Ήδη από το 1908 οι λεγόμενοι Νεότουρκοι, οι αιμοσταγείς Εμβέρπασάς, ο Ταλαάτ, ο δρ. Σακίρ, ο δρ. Ναζί, ο Νουρεντίν, ο σφαγέας της

Σμύρνης και του εθνομάρτυρα Μητροπολίτη της Χρυσόστομου, είχαν πάρει την απόφαση να εξοντώσουν τον Ελληνισμό της Μ. Ασίας.

«Θα σας κόψουμε τα κεφάλια, θα σας εξαφανίσουμε. Ή εμείς θα επιζήσουμε ή εσείς», δήλωνε ο Τούρκος πρωθυπουργός Σεφκέτ πασάς, τον Ιούλιο του 1909, στον μεγάλο πατριάρχη του Γένους, Ιωακείμ τον Γ'.

Οι Γερμανοί, που ήταν οι ηθικοί αυτουργοί των εγκλημάτων, έβλεπαν τους Έλληνες και τους Αρμενίους, καθώς και τους Ασσυροχαλδαίους, που στην πλειοψηφία τους ήταν χριστιανοί, ως εμπόδιο στα σχέδιά τους. για οικονομική διείσδυση στην Ανατολή.

Ο καθοδηγητής των Τούρκων στρατηγός Λίμαν Φον Σάντερς, ο μετέπειτα αρχιστράτηγος των Τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων, υποστήριζε κυνικά τα εξής:

«Η Τουρκία δεν έχει ουδεμίαν ασφάλειαν ούτε δύναται να οργανωθεί ελευθέρως εις το μέλλον, λόγω της παρουσίας των Ελλήνων. Για να μην προκληθεί αντίδραση στον 'πολιτισμένο' κόσμο προτείνει, ως 'τελική λύση', τον λευκό θάνατο, τις ατέλειωτες οδοιπορίες. Σας διαβεβαιώνω ότι οι παγωνιές και το κρύο του χειμώνα, οι βροχές και η μεγάλη υγρασία, ο ήλιος και η τρομερή ζέστη του καλοκαιριού, οι αρρώστιες του εξανθηματικού τύφου και της χολέρας, οι κακουχίες και η ασιτία, θα φέρουν το ίδιο αποτέλεσμα, με τις σφαγές που λογαριάζετε να κάνετε εσείς».

Εκμεταλλεζόμενοι και τον ρωσοτουρκικό πόλεμο οι Τούρκοι διατάζουν για δήθεν λόγους ασφαλείας την μεταφορά των χριστιανών του Πόντου στα ενδότερα.

Οι Νεότουρκοι από το 1914 έως το 1918 και ο Μουσταφά Κεμάλ από το 1919 έως το 1922 ακολούθησαν κατά γράμμα το συστηματικό, οργανωμένο, σατανικό σχέδιο των Γερμανών συμβούλων.

Έτσι οι Νεότουρκοι μετά από τους Βαλκανικούς Πολέμους και πριν από την έναρξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου θέτουν σε εφαρμογή το σχέδιο της «λύσης» των εθνοτικών προβλημάτων με την εξόντωση των άλλων εθνοτήτων.

Το σχέδιο συζητείται στα μυστικά συνέδρια των Νεότουρκων που διεξάγονται στη Θεσσαλονίκη το 1908, 1909, 1910 και 1911 και προβλέπει την απομάκρυνση του χριστιανικού πληθυσμού από τα εδάφη της Μικράς Ασίας ακόμα και με τη χρήση βίας, για να δημιουργηθεί εκεί το νέο τουρκικό κράτος.

Στο τελευταίο συνέδριό τους, αυτό του 1911, οι Νεότουρκοι λαμβάνουν την εξής απόφαση:

«Η Τουρκία πρέπει να γίνει μωαμεθανική χώρα, όπου η μωαμεθανική θρησκεία και οι μωαμεθανικές αντιλήψεις θα κυριαρχούν και κάθε άλλη θρησκευτική προπαγάνδα θα καταπνίγεται... Αργά ή γρήγορα θα πρέπει να πραγματοποιηθεί η πλήρης οθωμανοποίηση όλων των υπηκόων της Τουρκίας. Και είναι ολοκάθαρο ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει με την πειθώ. Άρα πρέπει να χρησιμοποιηθεί ένοπλη βία... Το δικαίωμα των άλλων εθνοτήτων να έχουν δικές τους οργανώσεις θα πρέπει να αποκλειστεί. Κάθε μορφή αποκέντρωσης και αυτοδιοίκησης θα θεωρείται προδοσία προς την τουρκική αυτοκρατορία».

Το σχέδιο της συστηματικής εξόντωσης ολοκληρώνεται. Σε μυστική σύσκεψη των Νεότουρκων υπό την προεδρία του Ταλαάτ Πασά, ο δρ. Σακίρ Μπεχαεντίν αναφέρει τα εξής: «Τα έθνη που απέμειναν από παλιά στην Αυτοκρατορία μας, μοιάζουν με ξένα και βλαβερά χόρτα που πρέπει να ξεριζωθούν. Να ξεκαθαρίσουμε τη γη μας. Αυτός άλλωστε είναι και ο σκοπός της επανάστασής μας».

Στην ίδια σύσκεψη ο δρ. Ναζίμ λέει:

«...Θέλω να ζήσει ο Τούρκος. Και θέλω να ζήσει μόνο σ αυτά τα εδάφη και να είναι ανεξάρτητος. Εκτός των Τούρκων όλα τα άλλα στοιχεία να εξοντωθούν, άσχετα σε ποια θρησκεία ή πίστη ανήκουν. Αυτή η χώρα πρέπει να καθαρίσει από τα ξένα στοιχεία. Οι Τούρκοι πρέπει να κάνουν την εκκαθάριση».

Αρχίζει πλέον αποκάλυπτα η ριζική εξόντωση. Οι άνδρες δολοφονούνται στα διαβόητα «Αμελέ Ταμπουρού», στα τάγματα θανάτου, και τα γυναικόπαιδα με την διαδικασία του «λευκού θανάτου». 353.000 Πόντιοι

πεθαίνουν από φρικτό θάνατο. Εκατοντάδες χιλιάδες οι μάρτυρες του Ποντιακού Ελληνισμού. Αδυνατεί ο ανθρώπινος νους να συλλάβει την φρίκη.

Όσοι δεν σφαγιάστηκαν προσπάθησαν να διασωθούν με τη φυγή προς τον Καύκασο και μετά το 1922, όσοι επέζησαν στην γη του Πόντου, να διαφύγουν στην Ελλάδα.

Είναι λάθος να πιστεύουμε πως τα θύματα τις γενοκτονίας ανέρχονται στις 353.000. Ποια στατιστική υπολόγισε τους θανάτους στις θανατηφόρες διαδρομές της προσφυγιάς, όπου τους Πόντιους θέριζε η πείνα, οι κακουχίες, οι ποικίλες ασθένειες και επιδημίες; Κανείς.

Μπορώ να αναφέρω μόνο, ως ένα από τα χιλιάδες παραδείγματα, την προσωπική μαρτυρία του πατέρα μου, που υπήρξε πέντε φορές πρόσφυγας, ο οποίος το 1918, μετά την παράδοση του Επαρχείου του Καρς από τον Λένιν στον Μουσταφά Κεμάλ, οδήγησε το χωριό του αποτελούμενο από 70 οικογένειες στην περιοχή του Κουμπάν του Βορείου Καυκάσου. Στην μακρά διαδρομή προς το Κουμπάν πέθανε το ολιγότερο ένα τρίτο των συγχωριανών του από τις κακουχίες και τις ασθένειες, διανύοντας γύρω στα 2000 χιλιόμετρα ανάμεσα από τις ορεινές διαβάσεις του Καυκάσου. Είναι νωπές οι αδιάψευστες μαρτυρίες.

Άλλοι είχαν χειρότερη τύχη. Πολλοί πέθαναν στα πλοία της προσφυγιάς και στα στρατόπεδα φιλοξενίας από την πείνα, τις επιδημίες της χολέρας του τύφου, της ελονοσίας κ.λπ. Αυτά τα νούμερα δεν τα κατέγραψε καμία στατιστική.

Και δυστυχώς υπάρχουν Έλληνες συμπολίτες μας που αμφισβητούν την ποντιακή γενοκτονία, υπηρετώντας, συνειδητά ή ασυνείδητα, συμφέροντα ξένων δυνάμεων. Είναι γνωστοί και μη εξαιρετέοι.

Παρ' όλο που η διεθνής βιβλιογραφία και τα κρατικά αρχεία πολλών χωρών βρίθουν μαρτυριών για το ειδεχθές έγκλημα, που διαπράχθηκε εναντίον του Ελληνικού λαού. Υπάρχει επιπλέον πλήθος μαρτυριών ξένων πρεσβειών και προξενείων που αδιάψευστα επιβεβαιώνουν με ντοκουμέντα τη θηριωδία των Τούρκων.

Απ' αυτές μόνο μία θα αναφέρω ενδεικτικά. Στις 20 Μαρτίου 1922, ο Άγγλος διπλωμάτης Ρέντελ συνέταξε ένα μνημόνιο για τις τουρκικές ωμότητες σε βάρος των χριστιανών από το 1919 κι έπειτα. Στο προοίμιο αυτού του μνημονίου διαβάζουμε:

«Η επίτευξη της ανακωχής με την Τουρκία, στις 30 Οκτωβρίου 1918, φάνηκε να επέφερε μια προσωρινή παύση των διωγμών των μειονοτήτων εκ μέρους των Τούρκων, που διαπράχθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου. Στην επιδίωξη αυτών των διωγμών, είναι γενικώς αποδεκτό ...

ότι πάνω από 500.000 Έλληνες εξορίστηκαν, εκ των οποίων συγκριτικώς ελάχιστοι επέζησαν...»

Η πανάρχαια ιστορία του ποντιακού Ελληνισμού τρεισήμισι χιλιετιών που ξεκινάει από το μύθο του Φρίξου και της Έλλης, της αργοναυτικής εκστρατείας με τον Ιάσωνα και το χρυσόμαλλο δέρας, των Αμαζόνων, του Προμηθέα Δεσμώτη και συνεχίζει κατά την ιστορική περίοδο που οδηγεί τελικά στην ένδοξη Αυτοκρατορία του Πόντου των Μεγαλοκομνηνών αυτοκρατόρων, καταλήγει στο μαρτυρικό τέλος του τραγικού ξεριζωμού από τις ένδοξες πατρίδες.

Για την ιστορική αλήθεια θα πρέπει να αναφέρουμε ότι η μεθοδική γενοκτονία των Χριστιανών της Μ. Ασίας δεν περιλαμβάνει μόνο τη γενοκτονία του ποντιακού Ελληνισμού, αλλά και τη γενοκτονία των Ελλήνων της Ιωνίας, καθώς και τη γενοκτονία του Θρακικού Ελληνισμού.[2].

Για τις δύο πρώτες γενοκτονίες και με καθυστέρηση επτά περίπου δεκαετιών, υπάρχει η ομόφωνη απόφαση- έγκριση του Ελληνικού κοινοβουλίου, που συνοδεύεται από ανάλογα προεδρικά διατάγματα της Χώρας. Τα διατάγματα αυτά καθορίζουν, έστω και υποτονικά, την 19η Μαΐου και την 14η Σεπτεμβρίου αντίστοιχα, ως ημέρες μνήμης αυτών των γενοκτονιών. Η γενοκτονία του Θρακικού Ελληνισμού δεν έχει ακόμα αναγνωριστεί ούτε από το Ελληνικό κοινοβούλιο..

Ο ποντιακός Ελληνισμός διεκδίκησε τη δική του ιστορική μνήμη και την εγγραφή της στη συλλογική μνήμη του έθνους.

Γιατί όμως αυτή η επιμονή στη συλλογική μνήμη των Ποντίων; Μάλιστα μετά και την παρέλευση ενός ολόκληρου αιώνα, που οι πληγές της τραγωδίας φαίνεται να αποτελούν μακρινή ανάμνηση;

Υπάρχει όμως και ένας άλλος πολύ σημαντικός λόγος που μας υποχρεώνει ως Ποντίους να διατηρήσουμε άσβεστη τη μνήμη του κορυφαίου αυτού γεγονότος την γενοκτονίας των προγόνων μας. Είναι η δικαίωση αυτής της θυσίας και η απαίτηση να μην επαναληφθούν, καθώς επαναλήφθηκαν τέτοια ή παρόμοια τραγικά γεγονότα, όπως ο διωγμός των Ελλήνων από την Κωνσταντινούπολη, την Ίμβρο, την Τένεδο και η εθνοκάθαρση 200.000 Ελληνοκυπρίων από τις προγονικές τους εστίες το 1974.

Δεν διακατεχόμαστε από αισθήματα αντεκδίκησης και μίσους. Δεν έχουμε να θέλουμε και επιδιώκουμε συμφιλίωση. Θέλουμε και επιδιώκουμε την ειρηνική επίλυση των προβλημάτων. Όμως με έναν απaráβατο κανόνα. Την αναγνώριση των εγκλημάτων, ώστε να αποτραπεί η επανάληψή τους.

Η εκκλησία με τις εξωτερικές τοιχογραφίες στην Παναγία Σουμελά.

Η **γενοκτονία** ήταν ομολογουμένως ένα προμελετημένο έγκλημα, που η κυβέρνηση των Νεότουρκων έφερε σε πέρας με συστηματικότητα. Δεν είχε σχέση με τις στρατιωτικές διαμάχες. Οι μέθοδοι που χρησιμοποίησε ήταν ο ξεριζωμός του άμαχου πληθυσμού, η εξάντληση στις κακουχίες, τα βασανιστήρια, η πείνα και η δίψα, και τα στρατόπεδα θανάτου στην έρημο.

Πριν από τον όρο «Γενοκτονία» υπήρχε ο όρος «Εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας».

Το Δεκέμβριο 2007 η Διεθνής Ένωση Μελετητών Γενοκτονιών (International Association of Genocide Scholars ή IAGS) αναγνώρισε επίσημα τη γενοκτονία των Ελλήνων, μαζί με την γενοκτονία των Ασσυρίων, και εξέδωσε το εξής ψήφισμα[6]:

«ΕΚΤΙΜΩΝΤΑΣ ότι η άρνηση μιας γενοκτονίας αναγνωρίζεται παγκοίμως ως το έσχατο στάδιο γενοκτονίας, που εξασφαλίζει την ατιμωρησία για τους δράστες της γενοκτονίας, και ευαπόδεικτα προετοιμάζει το έδαφος για τις μελλοντικές γενοκτονίες.

ΕΚΤΙΜΩΝΤΑΣ ότι η Οθωμανική γενοκτονία εναντίον των μειονοτικών πληθυσμών κατά τη διάρκεια και μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, παρουσιάζεται συνήθως ως γενοκτονία εναντίον μόνο των Αρμενίων, με λίγη αναγνώριση των ποιοτικά παρόμοιων γενοκτονιών, εναντίον άλλων χριστιανικών μειονοτήτων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ ότι είναι πεποίθηση της Διεθνούς Ένωσης των Μελετητών Γενοκτονιών, ότι η Οθωμανική εκστρατεία εναντίον των χριστιανικών μειονοτήτων της αυτοκρατορίας, μεταξύ των ετών 1914 και 1923, συνιστούν γενοκτονία εναντίον των Αρμενίων, Ασσυρίων, Ποντίων και των Ελλήνων της Ανατολίας.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ η Ένωση να ζητήσει από την κυβέρνηση της Τουρκίας να αναγνωρίσει τις γενοκτονίες εναντίον αυτών των πληθυσμών, να ζητήσει επίσημα συγγνώμη, και να λάβει τα κατάλληλα και σημαντικά μέτρα προς την αποκατάσταση (μη επανάληψη)».

Οι τουρκικές κυβερνήσεις αρνούνται πως υπήρξε γενοκτονία και τοποθετούν επισήμως το θάνατο των Ελλήνων στα πλαίσια των ευρύτερων απωλειών του πολέμου, του λιμού ή άλλων κοινωνικών αναταράξεων.

Θα είμαστε ανάξιοι των προγόνων μας, αν δεν παραμένουμε σταθεροί στην αξίωση για τη δικαίωση της γενοκτονίας των προγόνων μας, που αποτελεί ένα από τα κορυφαία και απαράγραπτα καθήκοντα του Ποντιακού Ελληνισμού.

Εμείς οι Πόντιοι ομνύουμε στο αίμα των προγόνων, που ρέει στις φλέβες μας, ότι δεν θα πάψουμε να αγωνιζόμαστε έως την τελική τους δικαίωση. Και η δικαίωση θα έρθει με την αναγνώριση της γενοκτονίας.

Παραπομπές

[1] Για την ιστορία θα πρέπει να αναφερθεί η καθοριστική παρέμβαση του Μιχάλη Χαραλαμπίδη για την αναγνώριση αυτή. Φυσικά και άλλοι συνέβαλαν για να επιτευχθεί το αποτέλεσμα αυτό.

[2] Θα πρέπει να τονιστεί ότι κανονικά θα έπρεπε να υπάρχει η γενοκτονία των Ελλήνων της Ανατολικής Θράκης και της Μικράς Ασίας, όπου το ποσοστό των Ποντίων είναι το μεγαλύτερο. Όμως οι συγκυρίες δεν το επέτρεψαν.

Πηγή : www.antibaro.gr